

[Forsvarsministeren.]

egentlige fodfolksbataljoner. Når man tager hele ændringen i bevæbning og organisation i betragtning, tror jeg, at man også fra militær side vil erkende, at der er mere militær styrke i det, vi nu foreslår, end i det dengang foreliggende, hvortil så kommer udbygningen af lokalforsvaret og tilføjelsen af Honest John-afdelingerne.

For flådens vedkommende er de tal for skibe, som det ærede medlem nævnte, korrekte, men de siger jo ikke i sig selv særlig meget, fordi det her dels er sammensætningen af typerne, der er afgørende, dels naturligvis værdien af det enkelte skib. Her synes jeg det er overordentlig betydningsfuldt, at i det forlig, vi har sluttet, indgår i virkeligheden også aftalerne om en fuldstændig fornyelse af mere end halvdelen af flåden, hvorved man altså har sikkerhed for, at der i flåden indgår helt moderne, effektive enheder. Jeg kan også ud fra, hvad jeg nævnte før, sige, at der efter denne ordning står flere penge til rådighed for søværnet, end der gjorde efter 1957-grundlaget. Jeg kan videre sige, at inden for denne ramme har vi fulgt de råd, vi fra søværnets side har modtaget med hensyn til flådens sammensætning.

Endelig for flyvevåbnets vedkommende: det er rigtigt, at der engang var tale om 192 maskiner, men det var rigtignok ganske andre maskiner end dem, der nu er tale om. Når det ærede medlem siger, at man fra militær side har stillet et nødfor-slag med 141 maskiner, må jeg i hvert fald tilbagevise, at der skulle være tale om et nødfor-slag; det er, om jeg så må sige, det principale ønske fra militær side, der her foreligger. Jeg har i det hele taget lidt svært ved at acceptere en fremgangsmåde, hvorefter et flyvevåben med omkring 140 maskiner er helt all right og i sin orden, medens 112 maskiner er et aldeles absurd, latterligt lille antal. (*Carsten Raft*: Det var 192 og 157!). Ja men de tal er altså gået ud af enhver betragtning i øjeblikket. Der foreligger i dag intet militært ønske om et flyvevåben af den størrelse. Derfor er alle disse tal vanskeligt sammenlignelige, for, som jeg har sagt, det, vi dengang talte om, var et grundlag, som nu på næsten alle punkter i virkeligheden er forladt.

Dernæst gjorde det ærede medlem en

række bemærkninger om fordelingen af hærstyrkerne. Jeg må sige, at jeg er en lille smule hæmmet på dette punkt, og jeg har i det hele taget noget vanskeligt ved at udfolde mig med den samme uhemmethed som det ærede medlem, bl. a. fordi jeg har visse hensyn at tage til, hvad der er fortrolige oplysninger, og hvad der ikke er det. Men så meget kan jeg i hvert fald sige, at i den rådgivning, vi har modtaget fra NATO-myndighederne, var der bl. a. den oplysning, at hvis vi kunne strække os til 3 brigadegrupper — og det var all right — så skulle der alligevel af disse ikke være anbragt mere end én på Sjælland; det synes jeg dog også skal gå ind i billedet.

Overhovedet vil jeg advare det ærede medlem mod at køre alt for stærkt frem med disse udtalelser fra militær side. Det er rigtigt, at en hel del af rådgivningen foreligger offentligt tilgængelig, og man kan få meget ud af den ved at behandle den på rette måde og tage de rigtige udpluk. Men der foreligger også en del rådgivning af fortrolig art, og vi, der har været medlemmer af udvalget, ved i hvert fald, at en hel del af disse råd fra forskellig side ikke har været ganske sammenfaldende. Jeg synes ikke, det tjener noget formål her at optræfle, hvad man fra militær side har sagt fra det ene hold og fra det andet og på det ene og på det andet tidspunkt. Vil man endelig henholde sig til de militære udtalelser, synes jeg, man rettelig skal gøre det ved at holde sig til dem, vi har indhentet, efter at forliget er sluttet. (*Carsten Raft*: Ja, de er klare nok!). Det synes jeg også, og jeg synes, at den afgørende betragtning her er den, at man finder dette bedre end at fortsætte med den nuværende ordning. Jeg tror derfor ikke, at den militære sagkundskab — og jeg har det indtryk, at det måske ikke mindst er den side, det ærede medlem skeler til — ville være særlig glad, hvis andre medlemmer af det høje ting tog samme stilling som det ærede medlem hr. Carsten Raft. (Afbrydelse af *Carsten Raft*).

Formanden: Det ærede medlem kan ikke afbryde hele tiden.

Forsvarsministeren (Poul Hansen): Må jeg så afsluttende sige, at vi jo nu står ved den endelige afgørelse af en sag, hvorom